

ELSŐ ETAP

1

Dortmunder hangosan kifújta orrát.

– El se hiszi, Mr. Outes – kezdte –, mennyire hálás vagyok, hogy így figyelt rám.

A papír zsebkendővel nem tudott mit kezdeni, hát a markába gyűrte, és tartogatta.

A felügyelőtiszttel kurta mosollyal felállt, megkerülte íróasztalát, és Dortmunder mellé lépett, hogy vállon veregesse.

– Nagy öröm az nekem, ha valakit megmenthetek rossz sorsától – mondta. Modern közalkalmazott volt, kisportolt, energikus reformer, zsebében diplomával, fejében eszmékkal, a mindig haverkodóan kedélyes fajtából. Dortmundert kirázta tőle a hideg. – Jöjjön, Dortmunder, elkísérem a kapuig.

– Ne fáradjon, felügyelő – vágta rá Dortmunder, markában a hidegen szotyakos zsebkendővel.

– Nem gond, sőt – erősködött a felügyelőtiszttel –, öröm látni, ahogy a maga fajta kisétál innen, és tudni, hogy többet nem fog megbotlani, végleg búcsút vesz ezektől a falaktól. És persze azt is, hogy ebben nekem is volt némi szerepem. El se hiszi, micsoda boldogság nekem az ilyesmi.

Dortmunder minden volt csak boldog nem. Háromszáz dolcsiért adott túl a celláján, ami bagatell a meleg vizes csappal és az extrákkal felszerelt alagúttal – ez utóbbi egészen a kórházi blokkig kanyarog az épület hasában. Csakhogy a járandóságát kifelé csúsztatják le neki. Elvileg. Mert korábban nem kaphatta meg, akkor elbukja a végső nagy motozásnál. De ha a felügyelő ott tapad az oldalán, akkor lesheti.

– Maga nekem ehhez az irodához kötődik, felügyelő. Ide jártam be magához, itt hallgattam a szavait... – próbálkozott végső kétségbeesésében.

– Ugyan, Dortmunder, jöjjön már, útközben is beszélgethetünk.

És elkísérte. A hatalmas udvart szelték keresztül, amikor Dortmunder kiszúrta Creasey-t, aki a három zöldhasúval megindult felé, aztán rögtön gyökeret is vert. Alig észrevehetően biccentett, hogy ennek annyi. Dortmunder meg visszabiccentett, hogy annyi hát, szakadjon rá a jó sorsa.

– Sok szerencsét, Dortmunder – nyújtotta a kezét a felügyelő a kapuban –, remélem, sohasem látjuk egymást.

Kuncogott. Vagyis viccelt.

Dortmunder átlendítette bal markába a zsebkendőt. Az anyag teljesen beleázott jobb tenyerébe.

– Ezt én is mélyen remélem – kapcsolódott rá a felügyelő kinyújtott tenyerére, és megszorította.

Ő nem viccelt, de azért kuncogott.

– Úgy, úgy – üvegesedett el a felügyelő tekintete hirtelen.

Dortmunder sarkon fordult, a felügyelőtiszttel pedig megkövülten bámulta a tenyerét.

A súlyos kapu kinyílt előtte, Dortmunder kilépett, a kapu bezárult. Mögötte. Szabad volt, végre leróttá adósságát a társadalomnak. Az ő háromszáz dollárját viszont senki nem róttá le, hogy zuhanna rá. Pedig számolt azzal a pénzzel. Így a zsebében most alig tíz dolcsi figyelt, meg a vonatjegye.

Undorodva hajította a járdára a zsebkendőt. Szemetel. Máris.

Kelp figyelte, ahogy Dortmund kisétál a napsütésbe, és vagy egy percig áll csak ott, és néz. Ismerte az érzést, ahogy a szabadság, az első szabad perc, az első slukk szabad levegő és szabad napfény megrohanja az embert. Várt, nem akarta elrontani Dortmund örömét, de amikor az megindult a járdán, ő is ráadta a gyújtást. Lassan gurult utána a hosszú, fekete autóval.

Pofás kis kocsí volt, oldalfüggönyös Cadillac, napfogóval a hátsó ablakon, légkondi és mindenféle kütyü: kütyü, hogy ne kelljen nyomnia a gázt, ha egyenletes tempóban hajt, kütyü, ami éjjel lekapcsolja a reflektort, ha szemből kocsí jön és hasonló, emberi munkaerőt kímélő vacakok. Kelp tegnap éjjel újította New Yorkban. Inkább levezetett hajnalban, mint hogy vonaton aszalódjon egészen idáig. A keleti Hatodik utcában találta, és az orvosi rendszámot mindig reflexből lecsekkolta. Tapasztalatai szerint ugyanis a dokik hajlamosak a kocsiban hagyni a kulcsot. A szakma most sem okozott csalódást.

Az orvosi rendszám persze rég a múlté. Hogy ne vesszen a semmibe az államnak az a négy év, míg a rendszámtábla-gyártás rejtelseit verték a fejébe! Kelp használta megszerzett tudását.

Lassan osont a nagy fekete Caddy Dortmund nyomában, a kerekek csikorogtak a mocskos aszfalton, Kelp pedig előre örvendezett Dortmund kellemesen meglepett képén, amikor majd egy ismerős arc mosolyog rá az első sarkon. Már épp rátenyerelt volna a dudára, amikor Dortmund megpördült, rémülten konstataálta a lefüggönyözött fekete monstrumot a sarkában, és azonnal sprintbe kapcsolott. A börtön szürke betonfala tövébe húzódva menekült a járdán.

Az ajtó könyöklőjén négy gomb sorakozott, ezekkel lehetett lehúzni az ablakokat. Csak annyi gond adódott, hogy Kelp képtelen volt megjegyezni, melyik melyiket irányítja. Találomra megnyomott egyet.

– Dortmund! – kiáltotta ki a jobb hátsó ablakon, közben belelépett a pedálba, így a Caddy megugrott. Az utcán egy lélek se, csak a menekülő férfi és a nagy, fekete kocsí. A börtön fala szürkén magasodott fölējük, az utca túloldalán aprócska, színtelen házak bújtak egymáshoz a redőnyök és spaletták néma sötétjében.

Kelp ide-oda kacsázott az utcán, figyelmét teljesen lekötötte az ablakproblematika. Most a bal hátsó siklott le hangtalan, ott is kikiabálta Dortmund nevét, de az még mindig nem hallotta. Ujja közben talált egy másik gombot, a jobb hátsó ablak bezárult.

A hodály felugrott a padkára, kerekei felszántották a padka és a járda közötti keskeny gyepsávot, és halál pontosan Dortmundot célozták be. Szerencsétlen a szürke falnak lapult, karjait széttárta, és üvöltött, mint vészbanya haláltánc éjjelén.

Kelp az utolsó pillanatban taposott a fékre, amely igencsak jó volt, ő pedig szabályosan beleállt. A Cadillac egy centit se gurult tovább, mintha láthatatlan falba ütközött volna. Kelp lefejelte a kormányt.

Dortmund reszkető kézzel támaszkodott az izzó motorháztetőre.

Kelp kiszállt volna, de nagy felindultságában rátenyerelt egy újabb gombra, ami hangos kattanással zárta a kocsí összes ajtaját.

– A rohadék orvosok! – fakadt ki, és püfölni kezdte a sok gombot és kallantyút. Végül, mint egy polip halálos öleléséből menekülő bűvár, kirúgta magát a luxusobjektumból.

Dortmund közben meg se moccant, fél kézzel a motorházra támaszkodva kereste önmagát. Arcának szürke színét nem indokolta a sokévi börtönlevegő.

– Te meg mit menekülsz? – ballagott mellé Kelp. – Én vagyok az, haver, Kelp!

Majd a kezét nyújtotta. Dortmunder ökle a szeme alatt landolt.

– Miért nem dudáltál rám?! – morogta, mert most még ráadásul a kézfejről is lenyúzta a bőrt Kelp arccsontja. Fájdalmasan nyalogatni kezdte.

– Akartam, csak hirtelen minden a feje tetejére állt. De túl vagyunk rajta.

New York felé hajtottak az autópályán, a Cadillac hatvanöt mérfölddel suhant magától, Kelpnek csak kapaszkodnia kellett a volánba, és néha az útra pillantani, hogy megvan-e még a sáv. Ez a kocsi gyakorlatilag egyedül is hazatalált.

Dortmundert magába szippantotta a mélységes, fekete gyász. Nem elég, hogy lehúzhatta a háromszáz dolcsiját a vécén, ráadásul egy örült halálra rémiszti a marha nagy kocsijával, és az ökléről is lefoszlik a bőr. Ez még egy hétre is sok csapás, nemhogy egy napra.

– Amúgy meg mi a francot akarsz? – duzzogott. – Kaptam vonatjegyet, nem kell a fuvar.

– De meló csak kell? – kérdezett vissza Kelp. – Hacsak nem szerveztél már le valamit.

– Nem szerveztem le semmit – szögezte le Dortmund. Így kimondva pocsékul hangzott. Fel is ment benne a pumpa.

– Akkor kincset érek – vigyorgott Kelp, látszott mind a harmincvalahány foga.

– Oké – döntött Dortmund a morgás felfüggesztése mellett –, figyelek. Mi a pálya?

– Mond az neked valamit, hogy Talabwo?

– Valami csendes-óceáni sziget? – ráncolta a homlokát Dortmund.

– Egy ország. Afrikában.

– Soha nem is hallottam róla. Kongó, arról már hallottam.

– Na, ott van a közelben. Vagy legalábbis, azt hiszem.

– Arrafelé forró a helyzet. Mármost a hőmérséklet.

– Ja, gondolom. Amúgy meg honnan tudjam.

– Nem hinném, hogy valaha is szeretnék odamenni – ingatta a fejét Dortmund. – Rengeteg a betegség. És leölik a fehéreket.

– Csak az apácákat – helyesbített magabiztosan Kelp. – Amúgy meg nem is kell odamenni, a meló itt van, a jó öreg Amerikában.

– Aha – nyálazta tovább az öklét Dortmund. Aztán valami eszébe jutott. – De akkor meg mi közünk ehhez a másik helyhez?

– Talabwóhoz?

– Ja, Talabwóhoz. Mi közünk hozzá?

– Rátérek majd arra is – biccentett Kelp. – Akinziről hallottál már?

– Az a szexkönyves doki – csapott le Dortmund. – Próbáltam kivenni a kóterkönyvtárból, de húszéves a várólista. Feliratkoztam, ha esetleg bebukok feltételesben. Szóval még nem olvastam. A pasi már halott vagy nem?

– Köze sincs hozzá – rázta a fejét Kelp, de közben utolértek egy araszoló kamiont, úgyhogy kicsit vezetnie kellett: sávot váltott, kikerülte és vissza. Amikor túl voltak az ügyön, visszafordult Dortmundhez. – Egy ország. Mármost egy másik ország, amit úgy hívnak, hogy Akinzi. – A biztonság kedvéért lebetűzte.

– Ez is Afrikában van? – ingatta most Dortmund a maga fejét.

– Na, látom erről már hallottál.

– Csak ráhibáztam.

– Aha... – meredt kicsit az útra Kelp. – Ja, igen, ez egy másik afrikai ország – folytatta egy idő után. – Merthogy volt az a bazinagy brit gyarmat ott meg minden, aztán függetlenek lettek, de akkor meg jött a baj, mert két komolyabb törzs is élt ott, és mind a kettő magának akarta a

hatalmat, és akkor ki is tört a polgárháború. Aztán végül inkább felezték magukat, és lett két külön ország. Talabwo és Akinzi.

– Marhára vágod a témát – jegyezte meg Dortmunder.

– Nekem is úgy mesélték.

– És mi benne a pláne? Mert eddig nem látom.

– Jön az is – sietett Kelp. – Szóval az egyik törzsnek volt ez a smaragdja, ez az ékkő vagy mi, és imádkoztak hozzá, valami istenféléjük volt, na. De most már csak jelkép. Vagy kabala, ilyen szerencsekő, mint nálunk az ismeretlen katona sírja, fontos, na.

– Egy smaragd?

– Vagy félmillió dolcsit ér – bólintott Kelp.

– Nem kis pénz.

– Ja, hát nem. És egy ilyet elpasszolni nem egyszerű. Sokan ismerik meg minden. És persze eszetlen sokat kellene kérni érte.

– Ezt mondom én is – bólintott Dortmunder –, vagyis mondtam volna, ha azzal jössz, hogy csórjuk el. Azt hittem, azzal jössz.

– Pont azzal jövök – virított nagy szemeket Kelp. – Mert ez a pláne, hogy elcsórjuk a smaragdot. Dortmunder agyát megint kezdte előnteni az ideg, nyúlt is tempósan a zsebébe a Camelért.

– De ha nem tudjuk elpasszolni, mi a halálnak nyúlnánk le?

– Mert megvan a vevőnk. Harminc lepedőt ad annak, aki megszerzi neki. Fejenként.

– És hányan csináljuk? – tolt egy cigit a szájába, a csomagot meg vissza a zsebébe.

– Mondjuk ötven. Kábé.

– Az százötven lepedő egy félmilcsis kőért. Tud üzletelni a tag.

– Fejenként harminc lepedő – nézett sokatmondón Kelp.

– És ki a tag? – nyomta be a szivargyújtót a műszerfalon Dortmunder. – Valami gyűjtő?

– Nem. Talabwo ENSZ nagykövete.

– Mi van? – meredt Kelpre Dortmunder.

A szivargyújtó végszóra ugrott ki a helyéből, és landolt Dortmunder lábánál. Kelp elismételte.

– Bővebben? – kapta fel Dortmunder a gyújtót. Rágyújtott.

– Nyilván – és Kelp már darálta is. – Szóval amikor a brit gyarmat két ország lett, a város, ahol a smaragdot tartották Akinzinek jutott. Viszont a smaragd azé a törzsé volt, mármint régebben és mindig is, amelyik Talabwo lett. Az ENSZ leküldött pár csókat, hogy figyeljen vagy mi, és a tárgyalások beindultak, Akinzi leperkált valamennyit a kőért, de Talabwónak nem a zsuga a lényeg. Hanem a smaragd.

– Miért nem háborúzzák le? – rázta meg Dortmunder a szivargyújtót, majd rutinosan kihajította az ablakon.

– Mert nem bírnának egymással. Mindkét oldalon van pár erősfü, szétütnék egymást, nyertes meg sehol.

Dortmunder embereset szippantott a cigiből, az orrán pumpálta ki a füstöt.

– De ha lenyúljuk a smaragdot, és Talabwo megkapja, Akinzi egyből rohan majd az ENSZ-be sírni, hogy „Kérjük szépen vissza a kövünket!”. Vagy nem? – mondta, és tüszentett.

– Nem, mert nem tudják meg. Talabwo nem veri nagydobra, hogy náluk van, nem akarják kiállítani meg minden, csak azt akarják, hogy náluk legyen, és csakis ők tudják. Mondom, nekik ez ilyen jelképes ízé. Mint azoknak a skótoknak az a kő-vacak, a koronázó kő vagy mi, amit pár éve meglovasítottak.

- Kik a micsodát?
- Mindegy, másik ügy. Kit érdekel Anglia – legyintett Kelp. – Szóval a smaragd. Benne vagy?
- Attól függ. Egyáltalán hol van?
- Pillanatnyilag New Yorkban. A Coliseumban. Van ez a Pán-afrikai kiállítás, egy halom cucc Afrikából, hogy mi is lássuk. És az akinziiek a smaragdot állították ki.
- Ezek szerint a Coliseumból kellene lenyúlnunk?
- Nem feltétlenül, mert vándorkiállítás, és pár hét múlva megy is tovább. Egy csomó helyre elviszik, vonaton meg kamionokkal. Böven lesz alkalmunk lenyúlni meg minden.
- Szóval akkor megfűjjük a követ – biccentett Dortmund –, leszállítjuk ennek a csókának...
- Ikónak – felelte Kelp.
- Az nem valami japán fényképezőmárka? – ráncolta a homlokát Dortmund.
- Nem, a talabwói ENSZ nagykövet neve. És ha benne vagy a buliban, akkor vele kell tárgyalnunk.
- Tudja, hogy én is képbem vagyok?
- Nyilván. Mondtam neki, hogy kell egy agy, aki mindent megszervez, és mondtam rögtön, hogy Dortmund a legmenőbb az egész szakmában, nála jobban senki se szervez, és ha mákunk van, még rá is tudjuk venni, hogy beszálljon. Azt nem mondtam, hogy éppen végzel a kényszerpihenővel.
- Helyes – bólintott Dortmund.

A fekete, köpcös Patrick Iko őrnagy harcsabajszával mélyen belemerült a vaskos dossziéba, amit John Archibald Dortmunderről állítottak össze neki, végül szórakozott megvetéssel csóválta meg a fejét. Azt még értette, hogy Kelp nem szívesen osztotta volna meg vele a tényt, hogy Dortmunder éppen egy csúnyán zátonyra futott, ámde zseniális terv miatt tölti alaposan kiérdemelt büntetését; de hogy arra nem gondolt, hogy első dolga lesz leinformálni a szóba jövő jelölteket...? Még szép, hogy rendkívüli körülménnyel választja ki azokat, akikre rábízta a Balabomo Smaragdot! Olyan becsstelen alakokkal mégsem kezdhet, akik esetleg továbblopják maguknak az ékkövet, miután az akinziiektől megszerezték!

Ekkor kinyílt irodája hatalmas mahagóni ajtaja, és az őrnagy titkára, a halk szavú, karcsú, ébenfa fiatalember lépett be rajta. Szemüvegén megcsillant a napfény.

– Két úriember érkezett, uram. Mr. Kelp és egy idegen.

– Vezesse be őket.

– Igen, uram – farolt ki a titkár.

Az őrnagy becsukta a dossziét, és az egyik fiókba süllyesztette. Aztán felpattant, hogy negédes mosollyal a két fehér elé siessen; pontosan a puha keleti szőnyeg közepén állt meg.

– Boldog vagyok, hogy újra látom, Mr. Kelp.

– Részemről az öröm, Iko őrnagy – felelte Kelp. – Hadd mutassam be John Dortmundert, akiről már beszéltem.

– Ó, Mr. Dortmunder – hajolt meg tessék-lássék az őrnagy –, kérem, foglaljanak helyet.

Mindannyian leültek, és az őrnagy szemügyre vette ezt a Dortmundert. Mindig is élvezte az első találkozásokat, amikor az addig csak dossziében, fotók, beszámolók és újságkivágások két dimenziójában létező ember hús-vér valósággá válik. Íme a férfi, akit a dossziéból már úgy, ahogy ismert. De vajon egy és ugyanaz a két alak?

Ami a tényeket illeti, azokkal nem állt rosszul Iko őrnagy: tudta, hogy John Archibald Dortmunder harminchét éve egy közép-illinois kisvárosban született, árvaházban nőtt fel ugyanott, a koreai háborúban még a hadseregben szolgált, de utána átállt a rabló-pandúrosdi másik oldalára, és azóta többször keveredett rablási ügyekbe, kétszer el is ítélték; most is éppen a hűvösről érkezett azon frissiben, persze feltételesen. Ezen kívül azt is tudta még, hogy a vagyon ellen elkövetett bűncselekményeken túl soha egyéb disznósággal nem hozták még pletykaszinten sem összefüggésbe a nevét, sehol egy gyilkosság, gyújtogatás, nemi erőszak, emberrablás. Ahogy tudomása volt arról is, hogy Dortmunder 1952-ben San Diegóban elvett egy Honeybun Bazoom művésznevű, az éjszakai szórakoztatóiparban testével is érdekelt hölgyet, akitől vita nélkül vált el két évvel később.

És mutatni vajon mit mutatott magából ez az ember? A panorámaablakokon beömlő éles napfény leginkább nagy betegségből kilábaló, kissé kopottas, szürkés-sápadt, gyűrött arcú, sovány, már-már törékeny férfit keretezett. Öltönye nyilvánvalóan nagyon új és nagyon nem minőségi darab. Cipője ugyanilyen, nyilvánvalóan pont ennyire régi, de új korában komoly költségvetési tétel lehetett. Ez mind valaha volt jobb körülményekre utalt, amelyek, ki tudja miért és hogyan, egy ideje már szűkösre fordulhattak. Állta a tekintetét, sőt, legalább úgy fürkészte kifejezéstelen szemmel az őrnagyot, mint amennyire ő maga vizsgálat tárgyává vált. Ez az ember megy a saját feje után, gondolta Iko őrnagy, kétszer is megrágja döntéseit, de utána foggal-körömmel ragaszkodik hozzájuk.

És az adott szavához? Azt is megátalkodottan tartja vajon? Az őrnagy úgy érezte, érdemes próbálkoznia.

– Isten hozta a szabad világban, Mr. Dortmunder – vágott hát bele. – Képzelem, milyen édes most minden korty az életből.

Dortmunder és Kelp összenézett.

– Nem Mr. Kelptől tudom – mosolygott az őrnagy.

– Azt biztosra vettem. Lenyomozott.

– Természetesen. De az én helyemben és helyzetemben ön is ezt tette volna, vagy tévednék?

– Talán a saját helyemben is meg kellene tennem – morogta Dortmunder.

– Talán igen – bólintott az őrnagy. – Forduljon az ENSZ-hez bizalommal. De felhívhatja a külügyminisztériumot is, mármint a magukét, nyilvánvalóan vezetnek rólam aktát.

– Annyira azért nem érdekel – vont vállat Dortmunder. – Halljam inkább, mit tudott meg rólam?

– Hogy talán érdemes lenne megbíznom önben. Mr. Kelp szerint ön tervező alkat.

– Igyekszem.

– És legutóbb mi sült el rosszul?

– Valami... valami nem jött össze.

– Nem ő tehetett róla, őrnagy – kelt expressz tempóban barátja védelmére Kelp –, hanem a balszerencse. Istentelen pechünk volt, pedig úgy kitervelte, ahogy...

– Köszönöm, olvastam a jelentést – szakította félbe az őrnagy. Aztán visszafordult Dortmunderhez. – A terv remek volt, és tényleg roppant szerencsétlenül alakult minden, de örömmel veszem, hogy nem pazarolja az időt mosakodásra.

– Visszacsinálni úgyse tudom – zárta le Dortmunder. – De beszéljünk inkább erről a maga smaragdjáról.

– Beszéljünk. Meg tudja szerezni?

– Gőzöm sincs. Számíthatunk a segítségére?

– Az én segítségemre? – vonta össze a szemöldökét az őrnagy. – Miben segíthetnék én?

– Feltehetően kellenek fegyverek. Aztán kocsik, egy vagy akár kettő is, teherautó, attól függően, hogyan fogunk hozzá. És még egyebekre is szükségünk lehet.

– Jaj, igen, persze – könnyebbült meg az őrnagy –, a szükséges felszerelés tekintetében számíthatnak rám, természetesen.

– Remek – biccentett Dortmunder, előhalászta nyúzott csomag cigijét a zsebéből, rágyújtott, majd a gyufát az őrnagy asztalán várakozó hamutálba pöccintette. – Akkor térjünk a pénzre. Kelp azt mondta, fejenként harminc lepedőt perkál.

– Harmincezer dollárt, igen.

– Nem számít, hányan csináljuk?

– Nos – vett nagy levegőt az őrnagy –, bizonyos határt azért feltétlenül szabnunk kell. Azt semmiképpen sem szeretném, ha egész hadsereggel állna elől.

– És mi legyen ez a határ?

– Mr. Kelp öt embert említett.

– Rendben. Az annyi, mint százötven lepedő. Na de ha kevesebben is megoldjuk?

– Akkor is marad a fejenként ajánlott harmincezer dollár.

– Miért? – nézett a szemébe Dortmunder.

- Mert nem szeretném, ha örültségekre ragadtatná magát – felelte magától értetődően az őrnagy.
- Nem szeretném, ha túl kevés emberrel próbálkozna. Azt mondhatom tehát, hogy mindegy, hányan csinálják, mindenképpen harmincezer dollárt kapnak fejenként.
- Öt emberig bezárólag.
- Amennyiben azt mondja, hogy hat emberre van szüksége, nem fogok akadékoskodni.
- Dortmunder bólintott.
- Fejenként harminc lepedő plusz a költségek – foglalta össze.
- Parancsol? – meresztett nagy szemeket a diplomata.
- Ez komoly dolog, eltarthat egy vagy akár másfél hónapig is, napi huszonnégy órában. Valamiből csak kell léteznünk közben.
- Á, értem. Előleget akar.
- Nem. Költőpénzt akarok, a meló költségeire, a harmincezer felett.
- Nem, azt nem lehet – csóválta a fejét az őrnagy –, sajnálom. Eddig erről szó sem volt. Az ajánlatom harmincezer dollár személyenként, egy centtel se több. Semmi ráadás.
- Dortmunder felállt, lendületesen elnyomta a Camel-t az őrnagy hamutáljában. A csikk füstölgött.
- Viszlát máskor – közölte. – Gyere, Kelp.
- És már indult is az ajtó felé.
- Most elmegy? – szólt utána hitetlenkedve az őrnagy.
- El ám – fordult felé az ajtóban Dortmunder.
- De miért?
- Mert nem bírom az olcsójánosokat. Végigszoronganám a melót, hogy minden egyes golyóval elszámoltat. Hogy minek sütöttük el annyiszor a pisztolyt. Nekem erre nincs szükségem – mondta, és már nyúlt is a kilincsért.
- Várjon! – sietett az őrnagy. Dortmunder várt, keze a kilincsen. Az őrnagy agyában csak úgy füstöltek a számok. – Kap heti száz dollárt a költségeire. Fejenként.
- Kétszázat – vágta rá csípőből Dortmunder. – Mutasson nekem embert, aki New Yorkban ki tud jönni száz dolcsiból.
- Legyen százötven dollár.
- Dortmunder habozott. Az őrnagy látta az arcán, milyen nehezen dönti el, vajon feszítheti-e tovább az alkudozást, vajon megkaphatná-e a kétszázat. Kelp ezalatt nem moccant, még a székéből sem állt fel.
- Bólints rá, Dortmunder – mondta most. – Százötven dolcsi nem rossz pénz, és csak pár hétig kell kihúznunk, a francba is!
- Egye fene – vált le Dortmunder a kilincsről. Visszaballagott a székéhez, és leült. – Mit tud a smaragdról? Hol találjuk, hogy őrzik, ilyesmi.
- A félig parázsló Camel füstjeleket eregetett, mintha liliputi apacsok vertek volna tábornok az őrnagy hamutáljában. A füstoszlop pont a tárgyalási vonalat keresztezte, az őrnagy és Dortmunder között kígyózott a mennyezet irányába, így az őrnagy bandzsítani kényszerült, ha egyenesen beszélgetőpartnere szemébe szeretett volna nézni. De egy diplomatát még egy félig elnyomott cigaretta se kényszeríthet meghátrálásra, hozzá nem ért volna. A kellemetlen tényezőről tudomást se véve, fél szemmel spontán hunyorgatva merült bele a témába.
- Pontos adatokkal nem szolgálhatok, csak azt tudom, hogy az akinziek gondosan őrzik. Igyekeztem részleteket is kideríteni, hogy hány emberük van a feladatra és a többi, de nagy a hallgatás.

- De a Coliseumban van.
 - Igen. Az akinzi tárlat része.
 - Pazar. Akkor megnézzük. Hol kapjuk meg a pénzünket?
 - A pénzüket? – nézett hirtelen kissé ostobán az őrnagy.
 - A heti százötvenünket.
 - Ó, igen, természetesen – kapcsolt. Egyszerre felgyorsultak az események. – Mindjárt leszólok a pénzügyi részlegre. A földszinten. Akár most is felvehetik az összeget, mielőtt távoznak.
 - Remek – pattant fel Dortmunder, és most Kelp se hezitált. – Ha bármire szükségünk lenne, jelentkezem.
- Az őrnagynak nem voltak kétségei.